

Getuigenis over Miel De Bie, uitgesproken op zijn uitvaartmis op 5 januari 2019 (door Marc De Bie)

Van onze broer Miel valt weinig bijzonders te vertellen. Wel iets heel moois, dit: hij was een doodbrave kerel. Meegekregen van de mensen die hem hebben opgevoed – en dat zijn er heel wat hoor: zijn ouders, grootouders, een ongewone heerom, twee gewone ooms en een gedreven tante – opgevoed volgens een pedagogisch model dat zelfs de jezuiten, bij wie hij humaniora volgde, niet terug konden schroeven. De paters van de Pontstraat slaagden er wel in om hem zijn einddiploma te ontzeggen. Hun drijfveer: onze Miel had te kennen gegeven niet voort te zullen studeren. Om solvabiliteitsredenen. Dat botste met het prestige van hun instituut. Maar daar trok onze broer zich weinig van aan, en die houding verduidelijkt twee van zijn karaktertrekken: gebrek aan ambitie en een vorm van gelatenheid. Toch was hij geen zwartkijker, een kwinkslag beviel hem meer dan calimero-gedoe. In plaats van naar de hogeschool toog hij naar de arbeidsmarkt, met goed gevolg trouwens. Intussen fietste hij met gelijkgezinden en sterker gespierden het hele land door, zelfs tot vooraan in Duitsland, waar hij Miel Van Cauter wereldkampioen zag worden. En in de voetsporen van zijn vader maakte hij kennis met het gevarieerde verenigingsleven van zijn geboortedorp. Daar hoorde toneelspelen bij, een bezigheid die aanleg vereist. Onze Miel was Cary Grant niet maar had een zekere kundigheid. Wel miste hij ervaring om op de planken de verliefde uit te beelden. Hier in Opwijk ontdekte hij dat de realiteit van het leven de fictie van het podium kwistig overvleugelt. Hij trouwde en verliet Baardegem. Ludwine schonk hem het eerste kleinkind van onze familie en daarna nog een ferme zoon. Kathleen en Steven zijn echte Opwijkenaars, maar dat werd onze Miel snel ook. Eenzestig jaar woonde hij hier. Onder de kerktoren, kwestie van de goede God niet uit het oog te verliezen; dicht bij het station, dat spaarde een auto uit; dicht bij een paar cafés, het kloppend hart van de gemeenschap. In de blokhut achterin zijn tuin speelde hij meer dan een halve eeuw gastheer voor het mannenkoor, waarvan hij ook nog zingend lid en nauwgezet archivaris was. Zoals Jules De Corte zong: hoe genoeglijk rolt het leven. Miels leven: het werk, het gezin, de vrienden, zingen, lezen en een jaarlijkse vakantie. Ja, elke zomer trok hij er met het gezin op uit. Niet te ver, dat was te avontuurlijk, en het avontuur lag hem niet. Naar Koksijde dus, om er een paar weken uit te blazen. Van welke inspanning? Het verrichten van fysieke arbeid ontbrak op zijn prioriteitenlijstje, een spade was voor hem een ufo. De zondagnamiddag fietste hij tot bij zijn ouders en pleegouders. Lang bleef hij niet, toch lang genoeg om op beide plaatsen een parfum van naïeve blijmoedigheid rond te strooien. Maar ze gingen heen, zijn dierbaren, een voor een ontvielen ze hem en ons: vader, ooms, moeder, tante. Onze Miel werd de oudste van de De Bie's, de pater familias. Toch keken we niet naar hem op, hij deed dat naar ons. Hij hield van ons, het meeste van de broer die na hem kwam, en die niet vóór hem had mogen sterven, God had zich vergist. Maar God houdt zich niet bezig met onze eindigheid, enkel met wat erop volgt. God beslist over wie er een plaats krijgt in Zijn Hemels Koninkrijk. Onze Miel dus, en geloof me: terecht. Goede, brave, eenvoudige Miel, wat zijn we trots je broer en zus te hebben mogen zijn.